

O nárocích nemanželských dětí proti třetím osobám ve smyslu §u 2 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 Sb. z. a n. z roku 1931 lze rozhodovati pouze pořadem práva. Rozhodnutí o takových nárocích v řízení nesporném jest zmatečné.

Soud I. stolice uznal manželku nemanž. otce povinnou platiti na výživu nezletilého nemanž. dítěte alimentální příspěvky ve výši 100 Kč měsíčně, až do doby, kdy se bude moci samo živiti s tímto odůvodněním:

Janu B., nemanželskému otci, který doznal před soudem, že je otcem nemanželského dítěte P. F., byly usnesením ze dne 25./II. 1928 vyměřeny alimenty pro nemanželské dítě 100 Kč měsíčně. Usnesení toto nabylo právní moci a exekuce k vydobytí alimentů vedená, zůstala bez výsledku. Při smírném jednání manželka nemanž. otce odmítla platiti alimenty za svého manžela a nesnažila se vyvrátiti tvrzení poručníka dítěte, že má 45 měr pozemků, které nemanž. otec obhospodařuje. Nemanž. otec, jako mladý, zdravý a k výdělku schopný muž je povinen vykonávati podle možnosti a podle svých schopností takovou činnost, aby z jejího výtěžku mohl řádně dostáti svým aliment. povinností a poněvadž jeho práce na statku jeho manželky jest úměrná obvyklým platům pro služebnictvo, poněvadž dále manželka nemanželského otce podle §u 2. aliment. zákona o závazku svého manžela věděla a dle § 3. téhož zákona jest zavázána platiti alimenty rukou společnou a nerozdílnou z toho důvodu, že poskytováním výživy a jiných prostředků stěžuje vymožení aliment. povinností, byly manželce nemanželského otce právem vyměřeny alimenty, jak v petitu uvedeno.

Na rekurs manželky nemanž. otce bylo usnesení I. soudu odvolací stolicí potvrzeno s odůvodněním, že pro zjišťování závazků třetích osob ve smyslu aliment. zákona, není vyhrazen pořad práva, ba naopak dle analogie §u 166 obč. zák. o ustanovení výživného při uznaném otcovství, nutno alimentaci ustanoviti v řízení nesporném. Po doplnění důkazu znaleci ponechal také výši aliment. příspěvků manželky nemanž. otce v platnosti.

K dovolacímu rekursu manželky nemanž. otce, zrušil nejv. soud obě usnesení nižších soudů i s předchozím řízením a nezletilý F. P. odkázán byl se svým nárokem na pořad práva, z těchto důvodů:

Podle § 1. zákona ze dne 19./VI. 1931, čís. 100 Sb. z. a n. jest ustanovení tohoto zákona užití jen, má-li podle z á k o n n ý c h předpisů býti postupováno v soudním řízení nesporném.

Tím je řečeno, že soudce má zahájiti nesporné řízení jen v případech, jež zákonný předpis buď výslovně, buď nepřímými slovy, že soud má postupovati »z úřadu« a pod., odkazuje do nesporného řízení.

Jde o případ §u 2. zákona ze dne 16./XII. 1930, čís. 4, z roku 1931 Sb. z. a n., jak rekursní soud výslovně uvádí a jak z poručníkovy návrhu a jak z celého řízení plyne, o němž ani tento zákon,

ani jiné zákonné předpisy neustanovují, že je jej řešiti v řízení nesporném. Naopak z ustanovení § 16. I. dílčí novely k obč. zákona podle něhož o nároku nemanž. dítěte proti otci na výživné jest rozhodnouti v řízení nesporném jen, když otcovství bylo uznáno, kdežto jinak jest rozhodovati v řízení sporném, plyne, že o takovémto nároku, který si činí nemanž. dítě proti třetí osobě, může býti rozhodováno jen pořadem práva.

Ježto bylo v souzeném případě o takovémto nároku rozhodnuto v řízení nesporném, je celé řízení obou soudů zmatečné podle §u 41 d) zákona z 19./VI. 1931, čís. 100. Sb. z. a n. a právem to rekurentka podle §u 46. odst. 2, zákona vytýká.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 15. října 1932, č. j. R II, 216/32-Dr. Ant. Jahoda.

Zrušil-li rekursní soud usnesení první stolice, že se zamítá návrh na vydání kont. rozsudku pro nepodání žalobní odpovědi, a nařídil-li první stoliči, aby rozhodla, aniž by čekala na pravomoc usnesení napřed o námitce nepřislušnosti učiněné u prvního roku a teprve pak o návrhu na kontumační rozsudek, není dovolací stížnost proti jeho usnesení přípustna.

Odůvodnění nejv. soudu: Rekursní soud zrušil usnesení soudu první stolice, jímž byl zamítnut žalobcův návrh, aby byl vydán rozsudek pro zmeškání, poněvadž nebyla včas podána žalobní odpověď, a nařídil prvnímu soudu, aby podle § 398, odst. 2 c. ř. s. přihlížel k námitce nepřislušnosti soudu, vznesené žalovaným při prvním roku, a rozhodl znova o žalobcově návrhu.

Podle spisů nebylo o námitce nepřislušnosti soudu nařízeno zvláštní jednání, takže podle § 398, odst. 2 c. ř. s., nebyla-li včas podána odpověď na žalobu, může žalobce především toliko navrhnouti, aby byl položen rok k ústnímu přelíčení, jenž se má omeziti na uvedenou námitku. Teprve kdyby tato námitka byla zamítnuta, jest k dalšímu návrhu žalobcovu vydati ihned rozsudek pro zmeškání ve věci hlavní.

Zrušovacím usnesením nařídil rekursní soud, aby soud první stolice postupoval v naznačeném smyslu. Tento postup bude však nutně vyžadovati jednání se stranami, protože bude především třeba ustanoviti rok k ústnímu přelíčení o námitce nepřislušnosti soudu. V takovém případě jest dovolací rekurs proti zrušujícímu usnesení rekursního soudu podle § 527, odst. 2 c. ř. s. přípustný jen tehdy, byla-li vyhrazena právní moc. To se tu nestalo, pročez bylo dovolací rekurs odmítnouti jako nepřípustný. Jeho vývody, v nichž brojí proti názoru rekursního soudu, že podání č. I. 6 není odpovědí na žalobu, nelze se proto věcně obírat.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. června 1931, R II 207/31.Karel Jelínek.